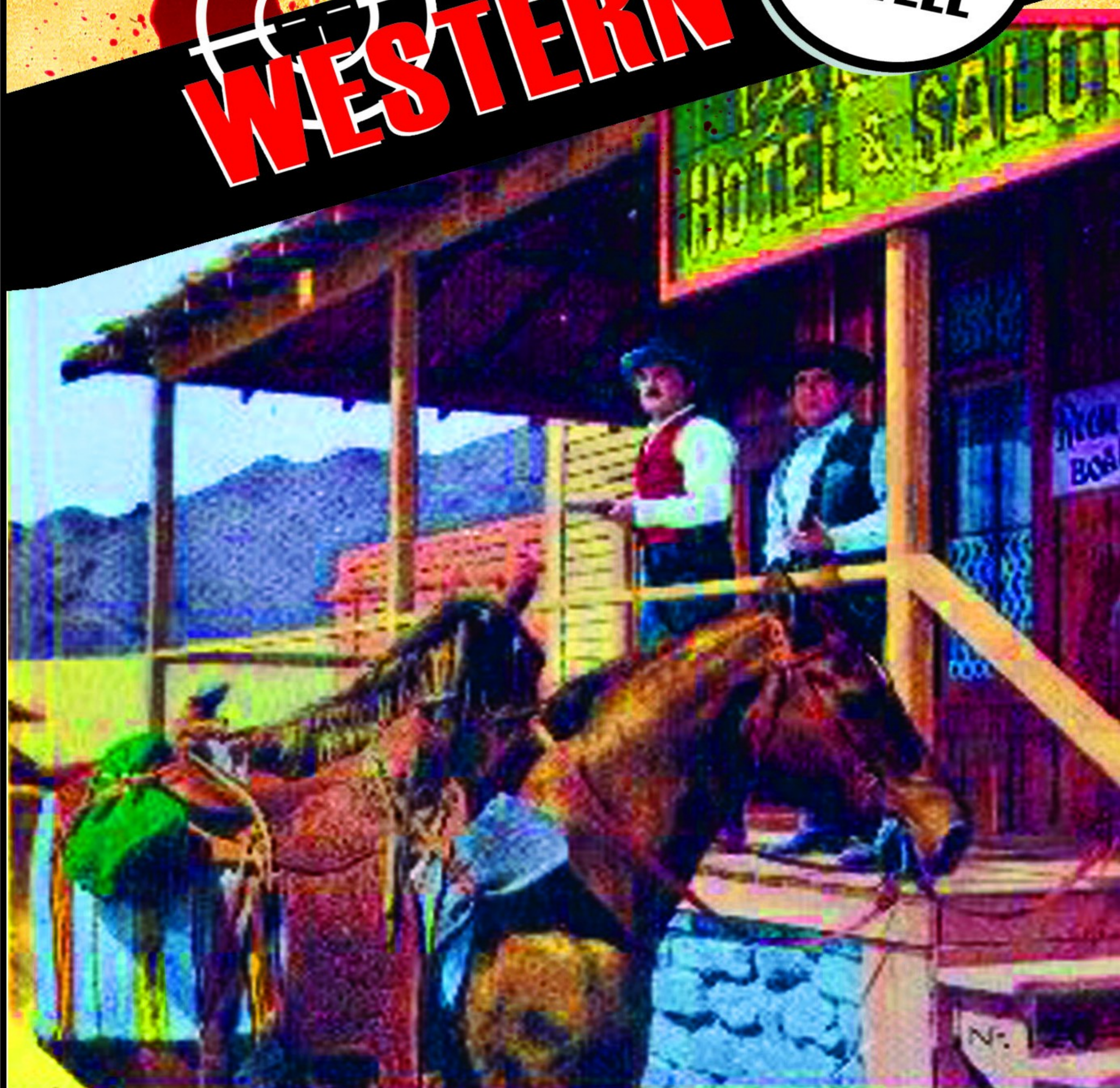
WESTERN

DIME NOVELL

24

MARSHALL LOGAN ŞI KU KLUX KLANUL

de Pete Hackett

NR. 8

PETE HACKETT

MARSHALL LOGAN ŞI KU KLUX KLANUL

TRADUS ŞI REVIZUIT – PETRE ISTRATE – 18.04.2016

REFĂCUT – PETER POTNICGHE – 2016

AVENTURI ALE U.S. MARSHALL BILL LOGAN

U.S. Marshall Bill Logan – Un serial de romane Western de cel mai bun autor – Pete Hackett! Romane complecte despre un luptător singuratic pentru dreptate.

Citiţi în numărul ACESTA a opta misiune a renumitului U.S. MARSHALL, BILL LOGAN:

MARSHALL LOGAN ŞI KU KLUX KLANUL

VOLUMUL 8

MARSHALL LOGAN UND DIE HASSVOLLEN

Capitolul I

A FOST O ZI PLOIOASĂ, RECE, când am intrat în oraşul Clarendon. Călăreţi mascaţi au atacat şi jefuit la SALT FORK RED RIVER, trei gospodării, şi lucrul cel mai picant dintre toate a fost că era vorba de nişte colonişti de culoare; cu alte cuvinte, afro-americani care odată cu victoria Uniunii asupra Sudului, şi-au câştigat libertatea şi prin urmare şi drepturile cetăţeneşti, făcându-i cetăţeni de acelaşi rang cu albii, care-i exploatau pe plantaţiile lor de bumbac, sau în altă formă. Totul s-a soldat cu morţi. Mai multe nu ştiam nici eu. Clarendon era reşedinţă de comitat aşa că de foarte scurt timp avea un şerif de sine stătător. Am descălecat în faţa biroului şerifului şi mi-am legat calul de bară, după care am bătut imediat la uşă.

– Intră! răsună invitaţia de dincolo de cadrul uşii, aşa încât am apăsat clanţa, am împins uşa şi am intrat.

Mirosul de ceară de parchet îmi irită nările. În dosul mesei biroului stătea un om iar în faţa sa era aşezată o tablă de şah, cu figuri albe şi negre, un semn clar că păzitorul legii nu avea prea mult de lucru dacă acesta găsise necesar să-şi piardă vremea cu astfel de jocuri.

Pupilele ochilor săi se dilatară puţin de îndată ce ochii săi se fixară pe steaua de pe pieptul meu. În momentul următor omul mă privi în ochi şi-mi spuse:

– Cu siguranţă vii din Amarillo, marshall.

O observaţie aproape gratuită.

– Bună ziua, şerifule, am salutat eu, dând din cap. M-a

trimis judecătorul Humphrey. E vorba de atacurile petrecute la Salt Fork Red River. Fărădelegile care vizează coloniile cetăţenilor, este o chestiune de resort federal.

― Cine v-a informat?

El mă fixă, privindu-mă în ochi de parcă ar fi vrut să citească de pe chipul meu răspunsul la întrebarea lui.

― Am primit pe căi indirecte informaţii despre acest atacuri, am replicat eu.

― Aşa deci!

― Între Clarendon şi Amarillo circulă diligenţe. Ar fi fost sarcina dumitale să informezi curtea districtuală.

Şeriful ridică din umeri, afişând indiferenţă.

― Sunt aproape 70 de mile începând de aici din Clarendon. Dacă sunt bine informat curtea districtuală dispune de mult prea puţini şerifi federali. Din cauza asta am preluat eu cercetările.

În timp ce vorbea m-am străduit să-mi fac o imagine despre personalitatea şerifului. Avea cam vreo 40 de ani, iar părul său neted începuse deja să încărunţească. Chipul său era slab, ochii bruni, buzele subţiri, ceea ce-i împrumuta feţei un aspect energic. Bărbia sa colţuroasă trăda energie şi hotărâre.

― Ai reuşit să obţii ceva dovezi, în această problemă?

Omul scutură doar capul.

― Negrii vorbesc de activitatea Ku Klux Klanului. Aceştia au raportat că oamenii călări care au atacat purtau glugi albe şi pelerine iar după fiecare raid, ardeau o cruce de lemn.

Auzisem şi eu de această organizaţie fundată la sfârşitul anului 1865. Ţelul clanului era supunerea negrilor, comunităţii albe, fiindcă membri acestora erau împotriva principiilor egalitariste enunţate de către Uniune, care nu făcea discriminare de rasă, nevrând s-o accepte în ruptul capului. Prin intimidare, forţă fizică, răpiri şi crime, negrii urmau să fie privaţi de noile drepturi dobândite în urma războiului; în Panhandle încă nu avusesem până acum de-a face cu această organizaţie.

― Cine poate sta în spatele acestora? am întrebat eu.

Şeriful îşi strâmbă gura şi ridică din umeri.

― Dumnezeu ştie!

― Mai locuiesc familiile celor atacaţi în regiunile lor?

― Pe Ray McCoy şi Butch Irby, mascaţii i-au spânzurat iar pe

Clyde Douglas l-au împuşcat.

Şeriful scutură din cap.

– Nu, coloniştii nu se mai află pe pământurile lor. Familiile celor ucişi au părăsit regiunea în mare grabă.

– Ar putea să stea la originea acestor atacuri, ranchul *Green Belt* (Centura Verde)?

Din nou răspunsul primit a fost o ridicare din umeri, apoi păstrătorul legii, mormăi:

– Nu exclud, dar nici nu o afirm, marshall. Am vorbit cu şeful de echipă Ralph Thornton, dar acesta spune că nu ştie nimic.

– Sunt printre coloniştii din Salt Fork Red River, oameni de culoare?

– Lionel Lewis încă este acolo. Colonia acestuia se găseşte departe în răsărit aproape de graniţa înspre comitatul Collingsworth.

– Aţi putut găsi câteva urme demne de luat în seamă? am întrebat eu.

– Colibe arse, tuburi de cartuşe folosite, cruci de lemn arse pe jumătate, urme de copite şi… morţi desigur. Cred că asta nu ajunge pentru a ne pune pe urmele făptuitorilor.

– De fapt nu este prea mult, am murmurat eu. Ar putea oare ca aceşti nemernici să locuiască aici în oraş?

Sprâncenele şerifului aproape că ţâşniră în sus:

– Asta trebuie s-o iau ca o glumă?

– Deci eşti de părere că este exclus?

– Negrii nu sunt prea bine văzuţi în regiune pentru cea mai mare parte a populaţiei. Pe vremea când sclavii lucrau la plantaţiile lor de bumbac stăteau aproape pe aceeaşi treaptă socială ca şi animalele lor de povară, acum fireşte nu mai au statutul de sclav dar poziţia lor în societatea americană, mai ales aici în Texas, abia dacă s-a îmbunătăţit cât de cât.

– Vezi şi dumneata că motive pentru o astfel de presupunere ar exista.

Mâna şerifului mătură aerul cu un gest semnificativ.

– Mi-ar plăcea şi mie să ştiu dacă există tendinţe pentru astfel de manifestări rasiste aici în Clarendon.

– Fireşte, am mârâit eu pe jumătate convins. Cum pot eu ajunge la aceste colonii, şerifule?

Păstrătorul legii şi ordinii din oraş îmi descrise drumul şi

încheie cu cuvintele:

– O să mergi degeaba până acolo, marshall. Atacurile s-au produs acum două săptămâni, şi între timp a plouat zile întregi. Chiar dacă au existat urme pe care nu le-am putut depista eu, ploaia le-a spălat demult. Ai putea să nu te mai osteneşti să străbaţi călare drumul până acolo. Ai face economie la efort.

– Între timp au fost cedate parcelele alea de pământ altora?

– Nu. Nu încă.

M-am despărţit de şerif şi mi-am dus calul în grajd. Omul care-l deservea avea vreo 35 de ani, era de statură mijlocie şi îndesat. Era ocupat pe moment să schimbe o iesle ruptă. După ce am intrat înăuntru puse ciocanul deoparte îşi şterse ambele mâini de pantalonii lui albaştri pătaţi şi se apropie de mine.

– *Hallo*, marshall, mi se adresă el. Nu te-am văzut de mult.

– *Hallo*, Lester ei bine, o bună perioadă de timp a domnit liniştea şi pacea aici în oraş. Şi-apoi cine mai călăreşte azi 60 de mile doar de dragul de-a revedea chipuri vechi?

Lester Ballard rânji.

– A fost doar un fel de-a spune, marshall.

Deodată redeveni serios.

– În ceea ce priveşte liniştea şi ordinea, astea s-au cam dus, brusc.

– Pe la urechile dumitale circulă tot felul de noutăţi şi bârfe, nu-i aşa, Lester?

– N-aş putea să spun nimic în această privinţă, marshall. Evans a căutat să afle cine aparţine clanului dar nu a putut aduce nici o dovadă.

Lester Ballard îşi trecu arătătorul peste barba lui nerasă de câteva zile.

– De asta mi-am dat seama de la început!

– Apoi a trecut destul timp de la tragicul eveniment. Nu cred că vei avea succes în cercetările dumitale.

– Cunoşti cel puţin oameni care în trecut s-au exprimat cu ură, împotriva comunităţii negre?

– Nimeni din Clarendon nu a fost entuziasmat când au aflat că au venit colonişti noi în oraş şi că aceştia sunt cioroi, grăjdarul se opri tuşi de câteva ori pentru a-şi drege glasul apoi continuă. Vreau să spun când au aflat că este vorba despre afro-americani.

– Când se vorbeşte despre ei, se referă la aceştia ca la afro-americani, negri, sau îi descriu ca ciori?

Grăjdarul îşi muşcă buza inferioară, apoi spuse:

– Vrei să-mi încredinţezi calul dumitale, marshall? evită el răspunsul direct la întrebare. Câtă vreme intenţionezi să rămâi în Clarendon?

– Încă nu pot preciza asta. Mulţumesc Lester. Faptul că nu mi-ai răspuns direct la întrebare este de fapt o dovadă despre faptul cum privesc cetăţenii în cercul lor pe această comunitate de negri.

Lester Ballard mă străfulgeră cu o astfel de privire, care-mi dădu de gândit şi în primul rând că trebuie să fiu extrem de vigilent şi de precaut în maniera pe care trebuia s-o adopt aici în oraş când va trebui să interacţionez cu locuitorii.

Capitolul II

ÎNAINTEA MEA SE PROFILAU aşezările coloniştilor. Cu mult timp înainte guvernul cedase regiunea de pe ambele părţi ale fluviului Salt Fork Red River, pentru aşezările coloniştilor. De atunci s-au produs mereu atacuri dinspre Green Belt Ranch, care se vedeau îngrădiţi de către colonişti şi care se temeau că vitele lor nu vor mai avea acces la apă din belşug, întrucât de teamă coloniştii au început să ridice garduri, pentru motivul că vitele le călcau în picioare câmpurile şi ogoarele cultivate cu porumb şi grâu. Din casele, grajdurile şi micile şoproane pentru nutreţuri abia dacă mai rămăseseră câteva grinzi şi acoperişuri pe jumătate arse.

Soba de cărămizi se înălţa din mormanele de lucruri arse ca un ridicat deget acuzator. Un miros înţepător de ars mai plutea în văzduh, animat de către o pală de vânt care mai răscolea la intervale în grămada umedă de cenuşă.

Eram spectatorul unui act nesăbuit de cruzime inimaginabilă, de distrugere, o escaladare mută a urii şi forţei dezlănţuite asupra unei minorităţi rasiale ale căror drepturi multe state din sud, aşa cum se petrecuseră lucrurile şi înainte, nu voiau să le recunoască. Am dat ocol călare din ceea ce mai rămăsese cât de cât în picioare din fosta colonie. Calul meu fornăia şi gâfâia de oricâte ori adulmeca mirosul de

ars care-l făcea să devină nervos.

Copitele animalului se cufundau în mâzga în care transformase ploaia praful împreună cu cenuşa coloniei. Câteodată mai scârţâia şeaua sau din când în când se auzea clinchetul metalic al zăbalei, altfel nu percepeam decât susurul constant al vântului în urechi.

Dacă existaseră urme, atunci vântul praful şi ploaia le amestecaseră într-un conglomerat de nerecunoscut. Oamenii care mai rămăseseră vii plecaseră, astfel încât nu mai aveam pe cine întreba. Am pornit călare spre a doua apoi a treia colonie, din cele care fuseseră atacate.

Peste tot acelaşi tablou dezolant al distrugerii, lipsite de sens, nicăieri vreo urmă care să-mi ofere un indiciu de unde veniseră făptuitorii şi încotro se îndreptaseră.

Ziua se apropia de sfârşite, dar fusese mohorâtă, întrucât bolta fusese acoperită de o pătură groasă de nori nelăsând să străpungă nici o rază de soare până la pământ. Am călărit de-a lungul malului fluviului către răsărit şi deşi eram chinuit de gânduri, eram mai mereu atent şi nu pregetam să mă asigur uitându-mă în jur, întrucât nu era exclus ca ucigaşii să fii venit din Clarendon, iar apariţia mea aici să-i facă nervoşi pe unii sau pe alţii.

De aceea se impunea vigilenţă. În afară de asta prudenţa şi vigilenţa deveniseră a doua mea natură în acest ţinut unde moartea putea pândi din toate părţile iar pe îngerul morţii îl puteai întâlni la fiecare pas. După ce se întunecă am zărit la o mare depărtare mijind o geană de lumină bănuiam că este proprietatea unui alt colonist de culoare al cărui nume era Lionel Lewis.

În porţiunea îngustă dintre albia fluviului şi ogoarele semănate cu porumb şi grâu era plasată aşa-numita fermă; m-am apropiat călare de clădirea sărăcăcioasă. La marginea curţii m-am oprit. Legată cu o frânghie de un stâlp de susţinere am zărit o vacă de lapte, iar într-un ţarc, trei oi şi două capre. Dintr-un şopron se auzea cârâitul unui cocoş. O voce aspră se făcu auzită:

– Cine este acolo, şi ce caută aici?

Un clinchet metalic s-a distins cu claritate, în tăcerea serii semn că omul îşi încărca Winchesterul.

Şi iată, deja puteam vedea ţeava armei. Aceasta se ridica din

dosul unui geam fără sticlă a clădirii, dar omul din spatele armei preferă încă să stea sub protecţia zidului.

─ Sunt U.S. Deputy Marshall, Bill Logan din Amarillo, m-am prezentat eu. Judecătorul Humphrey m-a trimis ca să clarific atacurile asupra lui McCoy, Irby şi Douglas.

─ Da, văd o stea pe pieptul dumitale. Dar o astfel de bucată de tinichea, poate oricine să şi-o lipească de piept, îmi strigă omul.

─ Pot să mă legitimez, am spus, înţepenindu-mă în şea şi plescăind din limbă.

Calul meu se puse în mişcare. Uşa se deschise şi în pragul acesteia apăru un bărbat înalt şi lat în umeri cu o piele a feţei întunecată şi un păr negru cârlionţat.

Acesta îşi ţinea Winchesterul într-o parte dar corpul lunguieţ al armei îi atârna pe umăr. La o lungime de cal depărtare de acesta m-am oprit, mi-am scos piciorul drept din chingă, m-am lăsat să alunec din şea după care am scos din buzunarul interior al vestei mele legitimaţia care mă prezenta ca aparţinând guvernului în calitate de U.S. Deputy Marshall. După ce negrul studie actul cu atenţie mi-l înapoie spunând:

─ Scuză-mă marshall dar după atacurile asupra coloniştilor aici lângă albia fluviului am devenit bănuitor şi excesiv de prudent.

─ Foarte bine, am spus. Am sosit azi în Clarendon, am continuat eu, şi am avut o convorbire cu şeriful…

─ În Clarendon oamenii au fost împotriva noastră din primul moment, scrâşni Lewis. O ducem greu. Şi din dinspre ranchul Green Belt avem parte de multe şicane. Mereu ne sunt dărâmate gardurile iar vitele acestora sunt mânate pe arăturile noastre de cereale.

─ Pentru atacurile ucigaşe asupra coloniştilor este responsabil doar Ku Klux Klanul, i-am dat eu de înţeles.

─ Să vorbim înăuntru, îmi spuse colonistul, care îşi întoarse capul şi strigă peste umăr:

─ Bob!

Un adolescent ieşi afară.

─ Da, *dad* (tată).

─ Ocupă-te de calul şerifului federal, băiete. Haide înăuntru, marshall.

L-am urmat în casă. În bucătărie se găsea soţia lui şi o fată

de vreo 14 ani, care cu nişte ochi mari de căprioară blândă mă examina cu atenţie pentru a-şi da seama ce intenţii aveam. L-am privit pe colonist aflat acum la lumină şi l-am apreciat că avea vreo 40 de ani. După ce am luat loc la masă m-a întrebat dacă poate să-mi ofere ceva. Am mulţumit refuzând orice trataţie după care am revenit asupra subiectului care mă interesa:

– Ai vreo bănuială de ce dumneata şi familia dumitale a fost cruţată de către călăreţii mascaţi?

– Da, am o bănuială în acest sens, marshall.

– Să auzim! l-am provocat eu. Omul îşi trecu limba peste buzele uscate după care începu:

– Cred că ucigaşii vin dinspre ranchul Green Belt. Căminul meu se găseşte la răsărit şi nu prea împiedică vitele lor să ajungă la apă. McCoy, Irby şi Douglas îşi aveau gospodăriile între câmpurile de păşune ale ranchului Green Belt şi fluviul Salt Fork Red River. Aceştia au blocat cu gardurile lor accesul vitelor din rasa Longhorn (Coarne lungi).

– O bănuială care cântăreşte mult, am mârâit eu.

– Nu cred că în spatele afacerii stă Ku Klux Klanul, răspunse colonistul negru. Dacă ar fi aşa mi-ar fi făcut de mult o vizită de neuitat. Nu eşti de aceeaşi părere, marshall?

– Posibil. Poate chiar probabil. Au existat ameninţări prealabile? Din partea ranchului Green Belt s-au executat până acum acte teroriste?

– Nu în mod direct, îmi răspunse colonistul ultimei mele întrebări. Fireşte s-a întâmplat ca nişte vite să culce la pământ recoltele de porumb sau grâu. Până la urmă ne-am înţeles şi cu aceştia. Ameninţări, n-au fost. Când am fost acum un an în Clarendon am fost primiţi de-a dreptul cu ostilitate. Nu am fost toleraţi în oraş, şi până ce ne-au fost împărţite parcelele a trebuit să ne facem tabăra în afara oraşului. Nu ni s-au acordat credite. Primeam marfă în magazine doar dacă o puteam plăti cu bani peşin. Şi chiar adolescenţii scuipau în praf dacă se întâmpla să trecem pe lângă ei.

Am rămas uluit fără capacitatea de-a spune un cuvânt. Sigur, eram conştient că negri nu sunt iubiţi în sud. Dar că aceştia chiar aici în Panhandle oamenii reacţionau atât de violent şi cu atâta ură, nu mă aşteptam. Asta mă rănea şi mă dezgusta. Existau şi aici plantaţii de bumbac unde negrii erau

meniţi să muncească ca nişte sclavi. După ce indienii comanşi au fost presaţi să intre în teritoriile rezervate lor, Panhandle devenise tot mai mult o regiune propice creşterii vitelor. Pe la diferite ranchuri din regiunea Panhandle aparţinând companiei de vite, Panhandle Cattle Company, pe scurt (PCC) lucrau şi negri pe post de cowboy.

Nu voiam să-i ascund nimic lui Lionel Lewis, de aceea i-am spus:

– Ţine ochii deschişi, Lewis. Nu este exclus ca şi dumneata să stai pe lista călăreţilor mascaţi ai acestei bande. Oricare ar fi fost motivul pentru care ai fost cruţat până acum, dacă într-adevăr este vorba de Ku Klux Klan, va veni şi rândul dumitale. Dacă stau alte interese dedesubtul acestei afaceri, se va încerca să i se atribuie probabil Ku Klux Klanului, şi din nou în acest caz te poţi aştepta la o vizită neplăcută.

– Sunt conştient de asta, mă lămuri fermierul. Iată şi motivul pentru care dorm cu Winchesterul în pat. În caz extrem o să-mi vând pielea cât de scump voi putea.

– Te-ai gândit şi la posibilitatea plecării? am vrut să ştiu eu.

– Nu, nici măcar o secundă. Am investit în această bucată de pământ toţi banii pe care-i aveam; dacă plecăm ajungem tot atât de săraci ca şoarecii bisericii.

Capitolul III

MI-AM PETRECUT NOAPTEA la ferma lui Lewis şi-acum eram în drum spre ranchul Green Belt. În trecut existaseră numeroase dispute cu oamenii de la ranchul Green Belt.

Acesta aparţinea companiei Panhandle Cattle Company şi ai căror şefi – în realitate nu erau decât simpli administratori – se purtau ca nişte adevăraţi despoţi. În timpul nopţii plouase iarăşi, iar solul pe care călca murgul meu era moale, iarba umedă iar ceaţa se ridica dinspre pădure ca un fum alb părând dens şi greu la respirat. Aceste piedici care stăteau în faţa mea şi a bidiviului meu erau cât se poate de supărătoare, provocându-mi adesea înţepături dureroase în piept. Cirezi de vite care purtau brandul ranchului Green Belt păşteau pe câmpiile adiacente fluviului şi chiar la imaşul acestuia. Mugetul animalelor, boncăniturile ca şi behăitul viţeilor se auzea şi de la mare depărtare. În cele din urmă am ajuns la ranch. Clădirea principală avea mai multe etaje şi era durată din piatră. Dispunea de o verandă spaţioasă prevăzută cu trepte exterioare care se terminau într-un balcon care servea ca un al doilea acoperiş al verandei.

Clădirea personalului, dimpotrivă era o construcţie scundă, care dispunea de o duzină de ferestre şi care putea adăposti cu siguranţă 30 de oameni. Într-o remiză (şopron) se aflau mai multe unelte, şi mijloace de locomoţie care de tip Conestoga sau unele de dimensiuni mai mici. În mai multe *corraluri* erau adăpostiţi şi păşteau în jur de o sută de cai. Era un ranch mare care aducea câştiguri importante. Îmi închipuiam că şi salariile celor care administrau compania numită pe scurt cu iniţialele PCC erau plătiţi regeşte. Când a intrat în curtea ranchului, câţiva dintre cei ce ajutau în muncile domestice se opriră, uitându-se la mine.

Mi-am legat calul de balustrada care străjuia clădirea principală, ceea ce avu drept urmare că m-am scufundat în noroi până la glezne, noroi rezultat din acţiunea ploii asupra prafului din curte. Dintr-o clădire joasă, în care ştiam că este amenajat biroul administrativ al ranchului şi mica locuinţă a şefului de echipă, păşi afară Ralph Thornton, care conducea de ceva vreme personalul ranchului Green Belt. Avea peste 30 de ani, un bărbat înalt şi costeliv, cu un păr negru şi des, precum şi o barbă imensă care-i acoperea şi buza superioară mascându-i gura. Dinspre partea lui Thornton nu adia nici o

briză de prietenie. M-am îndreptat înspre el, în timp ce acesta executa aceeaşi mişcare. La doi paşi de mine se opri proptindu-şi mâinile în şold.

– Cred că ştiu ce te aduce la Green Belt, marshall, scrâşni el. În timp ce mă fixa cu căutătura privirii sale aproape duşmănoasă.

– În cazul ăsta nu o să-mi mai dau osteneala de-a vorbi pe ocolite, l-am contrat eu scurt şi rece, ducându-mi mâna de asemenea la cingătoare. Bănuiala că oameni aparţinând ranchului, mascaţi cu glugi albe şi pelerine, nu e uşor de demontat.

Şeful de echipă izbucni într-un râs răsunător.

– Bănuiala nu ajunge ca cineva care lucrează aici să atârne în ştreang. Se pare că ai făcut tot drumul ăsta degeaba.

– Aş dori să vorbesc cu administratorul, şeful dumitale.

Thornton îşi încreţi buzele.

– Nu este aici. De două săptămâni este plecat la Chicago, iar eu îi ţin locul până la reîntoarcere.

– Din cauza coloniştilor negri, accesul vitelor ranchului la fluviu, a fost împiedicat, am continuat eu.

– Am săpat fântâni, veni prompt răspunsul şeful de echipă.

Îşi împinse bărbia înainte, în timp ce chipul i se împietrise asemenea unei măşti, iar vocea sa aducea acum asemeni unui urlet.

– Ştiu marshall că au existat mereu neînţelegeri între ranchul Green Belt şi colonişti, iar din partea noastră nu s-a acţionat întotdeauna cu înţelepciune şi răbdare. Ne-am obişnuit între timp cu aceste probleme şi am căutat căi şi metode pentru a evita escaladarea conflictelor. Cum spuneam mai devreme. Am săpat fântâni şi am ocolit acele parcele îngrădite.

După o scurtă pauză, continuă:

– Nu-mi place deloc, că-i bănuieşti pe băieţii noştri de la Green Belt că i-au atacat şi omorât pe cioroi iar pe alţii i-au alungat.

– Pe cioroi! am repetat eu, ca un ecou.

Thornton ridică din umeri.

– Nici un om nu-i place, şi nici eu nu sunt prietenul lor. Îţi este doar şi dumitale cunoscut cum s-au comportat după ce li s-a acordat libertatea. Pe foştii lor stăpâni şi familiile lor i-au

ucis ca pe nişte câini râioşi iar proprietăţilor acestora le-au dat foc.

– Ura acumulată de-a lungul anilor a scăpat ca aerul printr-un ventil, i-am replicat eu nerăbdător. Dar nu despre asta este vorba acum. Cu privire la faptele lor responsabilii au plătit. Acum este vorba însă de faptul recent că la Salt Fork Red River, coloniştii negrii au fost atacaţi, ucişi şi cei rămaşi alungaţi de pe pământurile lor. Aş vrea să arunc o privire în dormitorul oamenilor, Thornton.

– Ce presupui c-ai putea găsi acolo?

– Vom vedea. Îmi închipui că o parte dintre cowboy sunt prezenţi acolo.

– Ce vrei să afli de la dânşii?

– Vreau să mă uit în dulăpiorul personal al fiecăruia.

O umbră de înţelegere păru să se oglindească pe faţa omului.

– O să cauţi glugile şi pelerinele purtate de mascaţi, nu-i aşa?

– Ba-i chiar aşa.

Preţ de o secundă Ralph Thornton părea că nu se putea decide, dar până la urm îmi făcu semn cu capul.

– Urmează-mă.

Şeful de echipă se întoarse pe călcâie şi porni cu paşi mari şi legănaţi înspre buncărul care servea de adăpost cowboylor. Mi-am dat toată silinţa să mă ţin pe urmele sale. O jumătate de duzină de cowboy erau prezenţi acolo, în afară de asta Thornton îi convocă şi pe lucrătorii angajaţi cu muncile domestice în perimetrul ranchului, care dormeau şi ei în acest *bunkhouse* (cazarmă) aceştia îşi deschiseră cu toţii dulapurile astfel încât le-am putut examina în detaliu. Pe de altă parte am pus felurite întrebări, unuia sau altuia dintre oameni. Nu am descoperit nici cea mai mică dovadă că unul dintre aceştia au participat la atacul ucigaş, astfel că după o oră de la sosire eram din nou pe drum.

Ţelul meu era acum Clarendon, de unde voiam să reiau cercetările. Faptul că până atunci nu obţinusem nici un rezultat era frustrant, dar eram hotărât, să nu mă dau bătut şi să fac lumină în această beznă totală.

Călăream pe păşunile ranchului. Pe coline se vedeau cirezi uriaşe de vite.

Câteodată zăream şi cowboyi care stăteau de pază. Panorama oferită vederii nu era largă întrucât mereu apăreau ridicături de pământ care îngrădeau câmpul de observaţie din când în când apăreau coline, iar în depărtare un lanţ de dealuri se întindea de la nord spre sud.

Norii joşi păreau că la un moment dat vor mătura piscurile dealurilor celor mai înalte. Eram în continuare prudent asigurându-mă din toate părţile. Şi cu toate astea am fost surprins când detunătura unei arme se făcu brusc auzită, ecoul prelingându-se parcă pe deasupra capului meu. Acest ecou nu-şi epuizase rezonanţă când bidiviul meu o porni de la sine într-un galop susţinut către răsărit.

Mi-am aplecat partea din faţă a corpului înspre coama murgului meu cât am putut de tare, pentru a nu oferi o ţintă prea sigură celei de-a doua împuşcături. Şi aceasta veni! Detunătura se amestecă cu tropăitul copitelor calului meu dar şi data asta am reuşit să scap neatins. M-am refugiat în dosul unei coline unde mă simţeam ceva mai în siguranţă, am sărit din şea şi mi-am tras cu o smucitură Winchesterul din apărătoare. Am îndesat câteva patroane în încărcător, după care am alergat înspre panta colinei.

Ultimii metri ai urcuşului i-am parcurs în patru labe, apoi m-am lăsat să cad în spatele unui tufiş, în genunchi, am dat crengile acestuia la o parte şi m-am căznit să văd regiunea dinspre care bănuiam că fuseseră trimise gloanţele. Nimic nu se mişcă, totul părea încremenit de parcă terenul ar fi devenit brusc gol şi pustiu de orice vietate. Şi în timp ce privirea mea continua să mături terenul cu înălţimile şi iregularităţile sale, am devenit brusc conştient că împuşcăturile de adineauri nu fuseseră altceva decât un avertisment. Ţintaşul mă putea ucide cu primul glonte dacă asta şi-ar fi pus în gând.

Se voia să fiu intimidat şi să părăsesc regiunea cât mai repede. Uciderea unui U.S. Deputy marshall, ar fi făcut o vâlvă prea mare, ar fi atras cercetări asidue iar cei responsabili ar fi obţinut contrariul a celor ce sperau. O mulţime de gânduri şi întrebări îmi treceau prin minte.

Mai mult decât orice mă chinuia întrebarea dacă în spatele atacurilor stăteau oamenii ranchului Green Belt sau membri ai Ku Klux Klanului, care voiau să dea un exemplu printre statele din sud, unde organizaţia fusese interzisă dar şefii

acestuia nu încetau să instige la nerespectarea legii, în această privinţă.

Dacă într-adevăr Ku Klux Klanul pusese într-adevăr piciorul aici în Panhandle atunci pentru noi şerifii federali responsabili pentru Curtea districtuală a Texasului de Nord, apăruse un duşman extrem de periculos şi brutal, întrucât aveam de-a face cu o reţea întreagă de răufăcători puternici şi bine organizaţi. De-a aceea nu-mi făceam prea multe iluzii, şi nici false speranţe. Şi eu care-mi făcusem, speranţe că întreaga responsabilitate o purtau oamenii ranchului Green Belt. Eram convins că după ce-mi dăduseră acest avertisment de plumb încins pe la urechi trăgătorul necunoscut se făcuse nevăzut de îndată. Acum doar soarta urma să decidă, dar mai mult ca oricând trebuia să fiu prudent şi cu ochii în patru dacă mă decideam s-o sfidez în pofida ultimului avertisment. Toţi mușchii de-a valma cu gândurile îmi erau alertaţi, gata să reacţioneze într-o clipită.

Nu se întâmplă însă nimic. Am alergat înspre calul meu, m-am aburcat în şea şi am pornit înspre colinele de unde bănuiam că pândea trăgătorul. După ce am ajuns dincolo de deal, şi aveam o perspectivă mai generoasă, am văzut doi călăreţi. Ceea ce mi se păru ciudat a fost că unul dintre aceştia se opri şi arătă în direcţia mea. Celălalt se propti de asemenea cu mare forţă în şea, trase de dârlogi, descălecă şi porni în spatele calului. Un nechezat pătrunzător ajunse până la urechile mele. Şi nu mi-a scăpat deloc că fiecare dintre aceştia îşi apucară arma care stătea în coburii şeii.

Capitolul IV

DEPĂRTAREA ERA PREA MARE PENTRU o lovitură bine ţintită cu carabina. Mi-am mânat calul într-acolo dar cei doi n-au făcut nici o tentativă de-a fugi din faţa mea.

După ce am fost destul de aproape, am tras de dârlogi şi mi-am proptit arma de umăr. În momentul următor indivizii au tras puternic de dârlogi şi s-au întors pe când arma mea detuna. După asta au început să-şi biciuiască caii care dispărură cu călăreţi cu tot după colină. Am scrâşnit din dinţi şi am lăsat să-mi cadă arma. Păcat de cartuşele de plumb irosite. Mi-am îndreptat calul înspre sud. Din nou au răsunat împuşcături şi gloanţele m-au determinat să cotesc înspre sud-est. Mai în jos la locul unde-i văzuserăm pe cei doi călăreţi, am dat de puternice denivelări ale solului. Până la urmă mi-am domolit galopul calului, permiţându-i să meargă la oraş. Din când în când mă opream ca să pândesc. Un teren neregulat presărat cu tot felul de tufişuri se întindea până departe, în faţa mea. Am perceput tropăitul câtorva copite, am descălecat şi mi-am tras calul la adăpostul unui arbust stufos. Tropăitul se auzea din ce în ce mai clar, apoi încetă deodată, urmat de fornăitul puternic al unui cal. După aceea se mai distinse doar un uşor clinchet metalic... Un deal destul

de plat în partea lui superioară îmi bloca perspectiva. Mi-am propus răbdare, mi-am legat calul de trunchiul arbustului, proptindu-mi şoldul la rândul meu de acesta, după care m-am uitat după individ.

Acesta călărea încet de-a lungul văii de la baza colinei, ţinându-şi arma proptită de şold, cu dreapta apăsată pe pat în timp ce cu stânga ţinea frâul. Am ieşit din poziţia mea mascată. În următoarea fracţiune de secundă tipul mă remarcă, trase de dârlogi şi mă luă în cătare.

Am tras concomitent cu banditul, de altceva n-am reuşit să fiu conştient.

Detunăturile răsunară ca una. Întrucât amândoi am tras prea repede fără să reuşim să ţintim îndeajuns nu nimeri nici unul dintre noi. I-am dat pinteni murgului meu, am luat-o călare printre cele două coline am descălecat şi m-am adăpostit după un tufiş puternic înfrunzit, în aşteptare.

Minutele se scurseră unul câte unul, chinuindu-mi nervii. Dar unde era celălalt individ? Îmi era clar că voiau să mă prindă în cleşte. M-am deplasat aplecat, din tufiş în tufiş, până ce am reuşit să mă adăpostesc în dreptul unui tufiş bogat. Din nou urmă o aşteptare chinuitoare pentru nervii mei, în timp ce mă pătrunse o mare încordare şi o furnicătură am perceput-o clar între umeri.

Nu puteam exclude posibilitatea ca un ochi calm şi rece să mă prindă în vizorul Winchesterului, în timp ce degetul oponentului meu apăsa implacabil pe trăgaci.

Simţeam literalmente pulsul unei primejdii mortale. Încă odată devenisem robul legii aspre a sălbăticiei, care nu cunoştea decât legea celui mai tare, indiferent de principiile morale pe care le simboliza, indiferent de faptul că era bun sau rău.

Deodată am perceput din nou tropăit de copite care se îndepărtau din ce în ce mai mult. Am sărit dintr-o smucitură pe crupa calului, şi mi-am îmboldit calul cât de tare am putut, până ce copitele acestuia au început din nou să zbârnâie.

Regiunea părea să treacă în zbor pe lângă mine. De pe o înălţime i-am văzut pe cei doi călăreţi îndreptându-se către vest, într-un galop susţinut. În momentul următor pieriră amândoi din raza ochilor mei. Mi-am oprit calul. Ca să alerg orbeşte după ei, mi s-a părut o idee pe cât de prostească pe

atât de lipsită de sens aşa că am renunţat.

M-am consolat cu gândul că i-am scos din rezervă, iar eu am rămas stăpân în regiune, cum s-ar zice, pentru a-mi continua cercetările. Odată ajuns în oraş, l-am căutat pe şerif, pe care l-am găsit din nou în faţa unei table de şah.

Pe când mi-am făcut intrarea tocmai aşeza una dintre figurile de culoare albă pe unul dintre câmpuri; când mă văzu dădu numai din cap, şi în loc de salut, pronunţă:

─ Şah mai. Albul a câştigat.

După vorbele astea îmi rânji de întâmpinare, descoperindu-şi dinţii ceea ce-mi amintea de arătarea colţilor unui câine din rasa Doberman. M-am simţit atins în mod straniu de vorbele acestuia. Ce se voia să însemne acest joc de imagine? M-am decis să intru şi eu deliberat în acest joc şi de-aceea am răspuns:

─ Şi prin urmare negrii au pierdut. Se întâmplă câteodată să mai câştige şi negrii?

Rânjetul omului dispăru, colţul gurii îi căzu în jos şi fără a-mi răspunde la întrebarea mea directă mă întrebă:

─ Ei bine, ai reuşit să afli ceva, marshall?

Mi s-a părut că am zărit o umbră pânditoare în privirea sa.

─ Absolut nimic! am răspuns eu. M-am dus să privesc rămăşiţele arse ale coloniei negrilor, am vorbit şi cu Lionel Lewis după care m-am deplasat într-o inspecţie la ranchul Green Belt.

─ Păi nu ţi-am spus eu? Şi dacă au existat oarecari urme, între timp vitregiile vremii le-au şters cu desăvârşire. Este greu de a-i mai descoperi pe cei care au executat atacul.

─ Prezenţa mea în regiune pare să-i fi supărat pe unii oameni, am spus eu. Pe drumul înspre oraş mi-au trimis doi indivizi, câteva gloanţe pe lângă urechi. Cred că cei doi haidamaci aparţin organizaţiei care au organizat atacul, şi pe care mi-am propus să-i demasc.

Sprânceana omului pus să apere legea şi ordinea în oraş, se ridică în sus:

─ Cum? Au tras asupra dumitale?

─ Vezi bine, că da!

─ Şi spui că i-ai văzut pe cei doi? Erau doi, nu-i aşa?

─ Călăreau un roib de culoarea nisipului iar celălalt un murg negru cu pete albe.

– Nu prea cred că te va ajuta prea mult, păru să chibzuiască omul. Altfel i-ai putea recunoaşte pe cei doi?

– Fireşte că da, am minţit eu cu deliberare.

Faţa şerifului păru să se crispeze.

– Nu ţi se pare marshall, că te joci cu viaţa dumitale dacă mai rămâi în oraş?

– Nu cumva aparţii şi dumneata şerifule din rândul acelora care m-ar dori cât mai curând plecat din oraş?

În timp ce-i puneam această întrebare nu l-am slăbit din ochi pe acest Kent Evans, aşa se numea şeriful, aşa că nu-mi putea scăpa nici o reacţie a acestuia.

O expresie plină de ură mi s-a părut că i-am citit-o în privire, buzele sale se subţiară după care scoase printre gâfâituri întrebarea de circumstanţă:

– Ce vrea să însemne asta, marshall? Doar nu-ţi închipui Doamne fereşte, că îi protejez pe criminalii care au stârnit vâlvă la Salt Fork Red River?

– N-o lua ad-litteram, a fost numai o întrebare retorică, i-am replicat eu, după care am părăsit biroul şerifului.

Pe când îmi conduceam calul afară din perimetrul clădirii biroului, l-am zărit pe şerif urmărindu-mă cu atenţie din dosul geamului. Era o privire care-mi dădu de gândit. Omul ăsta nu-mi plăcea deloc. De unde izvora această antipatie nu-mi puteam explica dar era totuşi o senzaţie pe care nu mi-o puteam reprima. Mi-am dus calul în grajdul pentru închiriat animale.

Lester Ballard, grăjdarul era ocupat tocmai să împingă o roabă cu nutreţ proaspăt, pe care-l cosise tocmai de-afară. Ochii acestuia mă fulgerară:

– *Hallo,* marshall! Mă bucur să te văd întors viu şi nevătămat.

– Nu cumva te aşteptai la contrariul, Lester?

Grăjdarul privi într-o parte vădit încurcat.

– Ei bine, da…

Mi-a venit brusc o idee, apoi l-am privit în faţă şi l-am întrebat:

– Nu cumva au sosit de curând în Clarendon, doi călăreţi în ultima jumătate de oră? Unul călărea un murg negru cu pete albe, în timp ce celălalt călăreţ avea un animal de culoarea nisipului.

Privirea omului se tulbură şi mai mult şi acum eram sigur că întrebarea mea îl pusese serios în încurcătură. Fiecare trăsătură a feţei sale purta amprenta unei mari preocupări.

Acesta întinse mâna după dârlogii calului meu mormăind:

─ N-am văzut nimic, marshall. Mie cel puţin nimeni nu mi-a adus vreun cal de felul în care l-ai descris dumneata.

I-am dat murgul în primire, după care m-am deplasat de-a lungul staulului în care erau înşirate boxele pentru animale. Aproape fizic am simţit privirea arzătoare a grăjdarului care se pironi pe spatele meu. M-am întors fulgerător înapoi. Lester Ballard privi repede într-o parte.

─ Dacă ştii ceva Lester, atunci acum este timpul să mi-o spui, i-am strigat eu pe-o voce aspră, metalică.

Am continuat să-l ţintuiesc cu privirea după care m-am îndreptat încet înspre el:

─ Haide Lester, dă-i drumul şi vorbeşte, i-am poruncit eu pe un ton care nu admitea replică.

─ Nimeni de aici din Clarendon, nu ştie ceva! se auzi o voce care veni dinspre poarta grajdului, şi spunând vorbele astea îşi făcu apariţia şeriful comitatului Kent Evans care se rezemă de canatul porţii.

Acesta ţinea în ambele mâini o puşcă cu ţeava retezată, rezemată strâmb pe piept, în timp ce ambele ţevi ale acesteia erau îndreptate în sus. Chipul său părea cioplit în granit.

─ Ţi-am spus tot ceea ce ştiam marshall, absolut tot ceea ce ştiam, se întoarse el acum înspre mine.

─ Ceea ce fireşte nu m-a ajutat câtuşi de puţin, i-am dat eu să înţeleagă. Din tot ce ai stabilit dumneata nu pot folosi nici o dovadă. Totul este egal cu zero.

─ Chiar aşa şi este, mă lămuri şeriful, dar eu nu port schimba nimic. Au trecut mai mult de două săptămâni. Şi dumneata ai putut vedea locul atacului. Nici dumneata însuşi n-ai fost capabil să aduni vreo dovadă.

─ Numai că eu n-am de gând să renunţ deloc, l-am asigurat eu.

Capitolul V

M-AM GRĂBIT ÎNSPRE PERIFERIA ORAŞULUI, unde locuitorii păstrau animalele de povară în ţarcuri şi corraluri. Am început să mă plimb pe îndelete de la corral la corral, examinând cu atenţie caii. Până la urmă am descoperit un cal Wallach galben ca nisipul, care erau împreună cu alţi doi cai, într-un ţarc cu pereţi înalţi. Animalul îmi deşteptă natural interesul.

M-am căţărat pe nişte pari ai corralului după care am mers înspre calul cu problema, i-am pipăit nările şi i-am mângâiat gâtul.

Mai apoi i-am atins blana stabilind că pe spate acolo unde era poziţia şeii, pielea era umedă. Întrucât nu plouase în ziua aceea nu putea fi vorba decât de transpiraţie. Prin urmare în ultima vreme calul ăsta fusese mânat cu toată forţa. În apropiere am văzut un bătrân preocupat ca să aducă nutreţ cu o roabă prăpădită pe două roţi. I-am strigat:

– Hei, *Sir,* cui îi aparţine acest corral?

Bătrânul cu barba căruntă se opri din îndeletnicirea sa după care privindu-mă îmi răspunse:

– Lui James Bandy. Bandy este administratorul, dar dacă vreţi să cumpăraţi un cal atunci trebuie să vă adresaţi lui Wade Milton. Acesta se ocupă de cai şi o face bine. Lui îi aparţine de altfel şi grajdul.

– Multe mulţumiri, i-am răspuns coborându-mă de pe gard.

În aceeaşi clipă am văzut doi oameni îndreptându-se înspre mine. Amândoi nu împliniseră 30 de ani şi simţurile mele care mă avertizau asupra pericolului îmi spuseră că acest duo nu apăruse aici din senin. Mutrele lor erau posomorâte şi un curent invizibil de determinare şi hotărâre emana din privirea acestora, umbrită de certe ameninţări potenţiale.

M-am îndreptat de şale fiind pregătit pentru orice. Cei doi m-au atacat fără să mai irosească nici un cuvânt. Am lovit cu patul armei pe care o purtam în braţul drept. Unul dintre indivizi îşi ridică mâinile deasupra capului ţipând de durere. Am sărit repede într-o parte iar celălalt se trezi lovind în gol. Purtat de propriul elan se mai împletici doi paşi în faţă, iar când îşi reveni ţeava Winchesterului meu îl lovi în ţeastă. Ca şi când ar fi fost lovit de pumnul lui satan, se prăbuşi la pământ.

Camaradul său care îşi revenise între timp de pe urma loviturii vru să se repeadă înspre mine. Iute ca fulgerul mi-am înşfăcat arma cu ambele mâini şi l-am izbit cu ea în stomac. Din nou individul începu să urle, se împletici în spate, se împiedică după care se prăbuşi la pământ.

După ce l-am mai lovit încă odată cu arma se opri pe-o parte şi începu să horcăie.

Am acţionat dur şi fără compromisuri.

M-am dat repede câţiva paşi îndărăt mi-am mutat Winchesterul în mâna stângă apoi mi-am tras revolverul, aţintindu-l asupra celor doi indivizi întinşi, amorţiţi, înaintea mea.

– Nu s-au petrecut lucrurile chiar exact cum aţi plănuit, nu-i aşa? am spus eu furios.

M-am uitat după bătrânul care-mi spusese cui aparţinea corralul, dar nu l-am mai putut vedea. Nu mai m-am gândit la asta.

Un moment am avut impresia că aici în Clarendon, toţi erau împotriva mea. Unul dintre cei doi bătăuşi se ridică în picioare ţinându-se cu ambele mâini de cap, mârâi ca un cerb şi-mi spuse gâfâind:

– Noi… noi, am crezut că eşti un hoţ de cai. De aceea…

– Asta să i-o spui bunicii dumitale, i-am spus eu simţind cum furia creştea tot mai mult în mine. Spune-mi cum te cheamă,

de asemenea şi pe ortacul dumitale.

─ Ben Archer. Eu sunt Ben Archer, iar pe celălalt îl cheamă, Cole Brennan.

Archer se îndreptă de şale, gemu şi-şi dădu ochii peste cap ca şi cum, l-ar fi invadat brusc un val de amorţeală. În cele din urmă se opri clătinându-se:

─ Este chiar aşa...

Cu o mişcare nerăbdătoare a mâinii i-am poruncit să tacă. Am văzut cum şi Brennan îşi venise în fire. Dintr-o rană provenind din pielea crăpată la tâmplă se prelingea sânge, care i se scurgea pe bărbie stropindu-i şi cămaşa. Se uită înspre mine cu o privire tâmpă ca şi cum n-ar fi priceput nimic în timp ce buzele sale se mişcau pronunţând cuvinte pe care nu le auzeam.

Doar un scurt moment l-am mai privit mai mult pe Brennan decât pe Archer. Iar Archer se folosi din plin de oportunitatea oferită. Se aruncă într-o parte şi o rupse la fugă.

─ Opreşte-te Archer, l-am avertizat eu cu o voce metalică, dar acesta nu făcu decât să-şi intensifice tempoul de parcă întreaga lui viaţă ar fi depins de asta.

Nu voiam să-i trimit un glonte aşa că l-am lăsat să alerge şi m-am întors din nou înspre Cole Brennan.

─ Ei, povesteşte acum Brennan, am mârâit eu, cine te-a trimis pe tine şi pe Archer, ca să-mi veniţi de hac?

Timp de câteva secunde individul păru să chibzuiască. Între timp se aşezase pe jos, îmi aruncă o privire ceţoasă după care murmură:

─ Nimeni!

─ Mi se pare că în regiunea asta totul pute până la cer, am luat eu din nou cuvântul. Pentru cine lucrezi?

O voce puternică răsună înspre mine pe care am identificat-o ca fiind a şerifului. Acesta îmi strigă:

─ Nu eşti autorizat să interoghezi oamenii în circumscripţia mea, decât atunci când aceştia ar comite o infracţiune împotriva legii federale. Ce acuzaţie îi aduci lui Brennan?

În interiorul meu începu din nou să-şi croiască drum furia. Mi se puneau mereu piedici în cale, iar şeriful părea să joace în acest caz un rol de prima mână. M-am întors înspre el şi i-am spus:

─ El şi camaradul lui, Archer, m-au atacat. Şi nu cred c-au

făcut asta numai fiindcă au crezut că vreau să fur un cal din corralul lui Bandy.

Şeriful se apropie tot mai mult. Acesta îşi ţinea arma cu două ţevi la subţioară cu vârful îndreptat înspre pământ:

– În Clarendon nimeni nu glumeşte dacă cineva dă târcoale ţarcurilor pentru animale.

Mi-am pus Coltul la cingătoare şi am arătat cu degetul peste umăr.

– Ia uită-te rogu-te la calul ăsta cu blana nisipie, şerifule, din rasa Wallach. Ce vezi acolo? Chiar aşa arăta calul individului care mi-a trimis câteva gloanţe pe lângă ureche. Părerea mea este că acest cal a fost mânat în galop doar de puţină vreme întrucât pe spate este ud încă de transpiraţie.

– Aparţine brutarului nostru.

– Păi ştiu.

Şeriful îşi îndreptă privirea înspre Cole Brennan.

– Şterge-o Cole! Şi dacă îţi mai trece vreodată prin gând să ataci pe cineva atunci gândeşte-te mai bine dacă acel cineva nu îţi este superior.

Individul se ridică cu greutate de jos după care porni cu paşi poticniţi de-acolo.

– În Clarendon se petrec lucruri care nu-mi par deloc normale şerifule, le-am acordat eu gândurilor mele expresie. Şi tot mai mult ajung la concluzia că nu oamenii ranchului Green Belt sunt responsabili cu atacurile criminale asupra coloniştilor.

– Atunci cine?

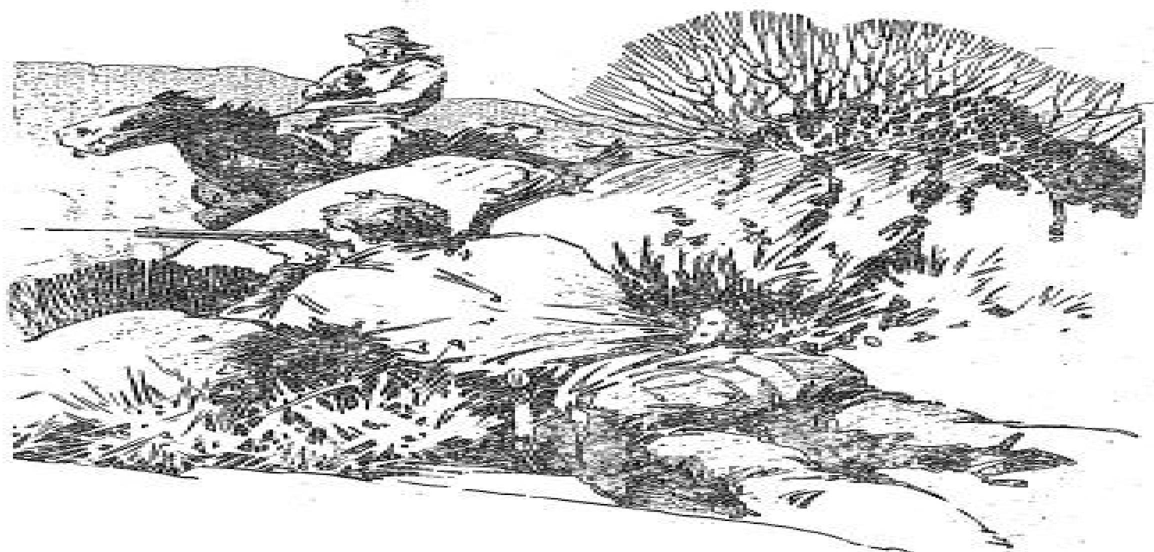
– Asta rămâne de văzut. Nu-mi poţi interzice ca să-mi continui cercetările, şerifule! Infracţiunile împotriva aşezămintelor coloniştilor lezează legile federale.

Kent Evans îmi aruncă un rânjet ironic.

Am dat din cap în direcţia acestuia am păşit pe lângă el îndreptându-mă înspre oraş. Odată ajuns pe Main Street (Strada principală), am cotit-o spre dreapta. Curând am văzut pe faţada uneia dintre case o firmă mare pe care scria brutăria lui Bandy (*Bandys Brutery*), şi am păşit în magazin. Mirosea a pâine coaptă.

Am apăsat pe clopoţelul de la uşă iar zgomotul păru să mă pătrundă până în măduva oaselor. Un om cam de 50 de ani stătea în faţa tejghelei fixându-mă cu sprâncenele ridicate.

– Mister Bandy? l-am întrebat eu.
– Eu sunt. Ce vă aduce la mine?
– Am câteva întrebări la care aş ţine mult să-mi răspundeţi.
– Ştiu ce vă aduce în Clarendon marshall. Cu privire la asta nu prea am la ce întrebări să vă răspund. În legătură cu atacurile aspra coloniştilor de la Salt Fork Red River nu am nici în clin nici în mânecă.
– Numai că eu sunt de cu totul altă părere, am spus eu, şi am simţit nemijlocit duşmănia care emana din toată fiinţa sa.
Aceasta mă atinse ca o răsuflare de gheaţă.

Capitolul VI

– AVEŢI SAU NU ÎN PROPRIETATEA DUMNEAVOASTRĂ un roib din rasa Wallach? am început eu. Calul a fost forţat peste măsură azi. Unde aţi fost azi de dimineaţă, mister Bandy?

– Nu cumva mă supui unui interogatoriu, marshall? se repezi el privindu-mă provocator.

– Răspunde-mi rogu-te la întrebarea mea, am spus eu împrumutând tonului meu o inflexiune metalică. Deci să reluăm. Unde ai fost dumneata, să spunem, cu două, trei ore mai devreme?

– În prăvălia mea. Acum o oră am înlocuit-o pe soţia mea, aici în magazin. Mulţumit?

– Poate cineva să adeverească asta?

– Soţia mea.

– Cine ar fi putut să-ţi fii călărit calul? Lucrează vreun om numit Ben Archer, pentru dumneata? Poate şi un alt tânăr, pe care-l cheamă, Cole Brennan?

– Ambii mă ajută ocazional la treburile firmei, răspunse brutarul. Cine mi-a călărit calul nu-mi pot da seama. Un lucru ştiu cu siguranţă şi anume că nu am fost eu acela.

– În regiune se spune că-şi face veacul organizaţia Ku Klux Klanului.

Bandy îşi ţuguie buzele:

– Eu nu cred în poveşti dintr-astea. Mai degrabă vreo bandă

se îmbracă în costume specifice pentru a induce în eroare autorităţile şi-i atacă pe colonişti pentru pradă. Şi dacă mă întrebi pe mine, cred că s-au topit de mult din regiune.

─ Fireşte că este şi asta o variantă plauzibilă, am admis eu.

Am renunţat să mai obţin şi depoziţia soţiei brutarului cu privire la alibiul soţului său. Am părăsit magazinul cu senzaţia că bat pasul pe loc. În Clarendon mă izbeam pretutindeni de un zid al tăcerii, sau poate că într-adevăr oamenii nu aveau ce spune. De pe cealaltă parte a străzii l-am văzut pe şerif rezemat de stâlpul uni felinar şi care la rândul său se uita înspre mine.

Părea să-mi meargă pretutindeni pe urme. Acest păzitor oficial al liniştii şi ordinii îmi păru acum de-a dreptul suspect. Mi-am întors privirea de la el întrucât dinspre răsărit se apropia zdrăngănind un echipaj cabalin, adică format dintr-un cal şi căruţă, iar pe capră stătea Lionel Lewis, colonistul negru a cărui gospodărie îi fusese cruţată până în acel moment, cel puţin. În primul moment mă luă cu călduri fiindcă am presupus că după noaptea petrecută la ferma acestuia, fusese vizitat de către călăreţii mascaţi. Am băgat de seamă că nu era vătămat în nici un fel şi de-aceea am răsuflat uşurat. Echipajul se apropia mereu, astfel încât l-am aşteptat la marginea carosabilului. Calul alerga cu capul plecat, în timp ce roţile de fier se înglodaseră cam de o palmă în mâzgă şi noroi. După ce calul a ajuns în dreptul meu, l-am apucat de căpăstru, şi acesta se opri fornăind.

─ Bună ziua, Lewis! l-am salutat eu. Totul este în ordine?

Acesta îşi duse arătătorul la marginea şepcii sale uzate:

─ Aveam nevoie de câteva lucruri pentru fermă. I-am lăsat cu destulă strângere de inimă pe Mabel, Bob, şi Judith, acasă, fiindcă ştiu că bandiţii mai bântuie prin zonă dar chiar nu aveam ce face.

─ Spui că bântuie, am repetat eu cuvântul. Părerea mea este că trăiesc în această regiune, au adăugat eu înadins, şi cât de tare am putut, întrucât am auzit paşi în spate şi eram sigur, că şeriful Kent Evans se apropia între timp de noi.

Trăsăturile negrului se strâmbară dureros, când acesta încuviinţă dând din cap, spunând:

─ A fost o greşeală că am cerut şi eu o parcelă aici la Salt Fork Red River. Acum însă nu mai pot da îndărăt fiindcă am

investit în această bucată de teren toţi banii de care dispuneam. De-abia mai reuşim să dormim nopţile, de frică să nu apară într-un din ele şi la noi mascaţii să ardă o cruce şi apoi să…

Vocea omului se frânse, înghiţi cu greutate ca şi cum cineva l-ar fi apucat deja de beregată, în timp ce în ochii acestuia se citea clar disperarea.

– Ce cauţi aici, Lewis? răsună aspră şi dură vocea omului legii din spatele meu.

– Aveam nevoie de câteva provizii pentru fermă, *Sir,* veni răspunsul negrului care-şi ridică imediat şapca. Făină, zahăr, cafea, sare…

– Ştii prea bine că aici în Clarendon nu poţi primi nimic pe credit, îi strigă Evans.

– Pot să plătesc cu bani peşin.

– Prea bine. Nu pot să te împiedic să cumperi. Ia-ţi tot ceea ce ai nevoie după care alege-ţi cel mai scurt drum spre casă. Ne-am înţeles?

Ca sub povara unei vrăji Lewis încuviinţă. Mi-am luat mâna de pe căpăstru calului şi am făcut o jumătate de pas în spate.

– Mergi cu bine, Lewis, am spus eu şi i-am îmboldit calul fermierului, s-o ia din loc.

După ce căruţa se îndepărtă puţin m-am întors înspre Evans.

– Ce ai împotriva negrului, şerifule?

– Nu e bine să zăbovească mai mult în oraş decât este nevoie. O fac pentru propria lui siguranţă, veni prompt răspunsul.

– Poţi să-mi explici chestia asta mai în detaliu?

Şeriful îşi strâmbă gura.

– Multe dintre familiile locuitorilor nu-i înghit deloc pe negri. Unii dintre bărbaţi au luptat în războiul de Secesiune, şi unora dintre familii le-au rămas pe câmpul de luptă taţii sau fiii. Nu-i nevoie să-ţi mai spun ce-au putut pătimi şi alţii în acest război păcătos.

– Pentru eliberarea populaţiei negre, am precizat eu.

– Au meritat să moară pentru asta?

– Statul Texas a luptat de partea statelor care doreau să menţină sclavia, i-am ripostat eu.

– Aşa este. Fie pentru sclavie, fie împotriva ei, au murit oameni. Şi aceşti ciori…

Şeriful se întrerupse brusc.

– Şi aceşti negri sunt singurii care au avut de câştigat. Eu nu am nici o problemă cu asta, numai că aici în Clarendon sunt oameni care turbează la vederea negrilor cum face taurul mexican când vede capa roşie.

– Să fie oare aceştia oamenii care îşi îmbracă noaptea glugile şi pelerinele, după care atacă coloniile negrilor, pentru a-i ucide şi-ale arde fermele?

Maxilarele omului legii începuseră să macine în gol. Se uită la mine fix şi nu-şi desprinse privirea. A fost un duel mut pe care nu-l putea câştiga decât omul cu nervii cei mai tari. Acest om am fost eu pentru că la un moment dat Evans se întoarse pe călcâie şi-o porni cu paşi mari de-acolo. Cuvintele acestuia îmi răsunau încă în minte. Mulţi dintre locuitorii oraşului nu-i înghiţeau pe negri.

Avea cumva această afirmaţie mai multă greutate decât aceea a cuvintelor? Putea să însemne asta că sfârşitul ghicitorii trebuia să-l caut aici în Clarendon? Am plecat înspre hotel unde în camera mea, mi-am tras din picioare cizmele murdare şi *stetsonul,* mi-am dezbrăcat vesta şi m-am aruncat pe pat. Cu mâinile încrucişate sub cap am stat cu ochii aţintiţi în tavan în vreme ce o învălmăşeală de gânduri îmi răvăşeau mintea. Zgomotul oraşului de-abia se filtra până la mine întrucât eram preocupat să păstrez o linie clară în noianul gândurilor.

Deodată am auzit un ţipăt care mă scoase din letargie, fie şi din cauza că fusese de câteva ori mai puternic decât zgomotele obişnuite care se auzeau dinspre stradă. Un om urla câteva cuvinte, un altul îi răspundea, şi asta a fost suficient să mă alarmeze aşa că m-am ridicat numaidecât în picioare, din doi paşi fiind la fereastră pe care am deschis-o larg. În faţa privirii mele se afla o mică porţiune din strada principală (Main Street).

M-am aplecat puţin peste canatul ferestrei privind în direcţia de unde se auzise strigătul. Ceea ce am văzut m-a făcut să-mi opresc respiraţia timp de câteva secunde. A fost un tablou care-mi sări în ochi cu putere.

Doi oameni îl apucaseră şi-l ţineau cu ambele mâini pe Lewis Lionel, în timp ce al treilea îl lovea cu pumnii. Alţii se adunaseră în jurul acestui grup, încurajându-l pe bătăuş.

Fiecare lovitură care ateriza asupra colonistului negru era acompaniată de urale de satisfacţie scoase din gâtlejurile acestei mulţimi turbate. Mai repede decât niciodată în viaţa mea mi-am tras cizmele, apoi vesta, mi-am îndesat pălăria pe cap, având grijă să nu-mi uit carabina.

Am alergat apoi ca o furtună pe trepte îndreptându-mă în direcţia magazinului unde odiosul eveniment era în plină desfăşurare. Clarendon părea să fie străbătut de un val de ură şi intoleranţă. Brutalitatea, lipsa de scrupule, ura şi cele mai josnice patimi care degradează fiinţa umană, până la nivelul unui animal părea în acest oraş să domnească în pofida raţiunii.

Ceva ameninţător atârna clar în aer. Fără să-mi mai pese mi-am făcut loc prin mulţime cu urletele acesteia în timpane, cu înjurăturile şi jignirile pe care eram nevoit să le îndur până ce am ajuns în proximitatea bătăuşilor. Cu un glas de stentor, am strigat:

─ Opriţi-vă! Încetaţi!

Lionel Lewis abia de se mai putea ţine pe picioare. Pumnii brutelor nu-l lăsaseră însă să se prăbuşească, în timp ce capul i se bălăngănea încolo şi încoace pe piept, iar din nas şi de pe buzele sparte se prelingea sânge. Nu numai de-acolo, dar şi de undeva din picior. Unul dintre ochi i se învineţise şi începuse să se umfle. Trăsăturile feţei îi păreau descompuse ceea ce-mi spunea că era deja în comă şi de-acum nici nu mai era sigur dacă mai resimţea ploaia de lovituri care continua să cadă asupra sa.

Omul care-l maltratase cu pumnii în halul ăsta se întoarse acum înspre mine. Nu cred că împlinise încă 30 de ani dar în ochii scânteietori ai acestuia se citea arţagul şi rebeliunea. Nu-mi scăpă rânjetul brutal care-l încolţise pe gură.

─ Cară-te, cărăuş nenorocit de stele de tinichea! mă ameninţă el scrâşnind din gâtlej. Asta-i o problemă între noi şi acest cioroi murdar…

Mânia care mă inundă a fost atât de mare încât în momentul următor se prăbuşi urlând la pământ, întrucât îl lovisem cu patul armei în ţeastă astfel încât din rana de după ureche ţâşni imediat un şuvoi de sânge.

Murmure ameninţătoare se auziră de jur împrejur.

─ Linişte! am tunat eu.

Trebuia să mă impun şi să-mi câştig respectul. Şi pentru asta trebuia să aleg exact limbajul pe care-l înţelegea mulţimea. Legea şi limbajul forţei. Aşadar n-am mai şovăit deloc în momentul când am îndreptat arma înspre indivizii care-l ţineau pe Lionel Lewis, strigându-le ameninţător:

– Daţi-i drumul! La trei trag. Să nu vă închipuiţi că glumesc.

Am tras piedica carabinei.

– Unu...

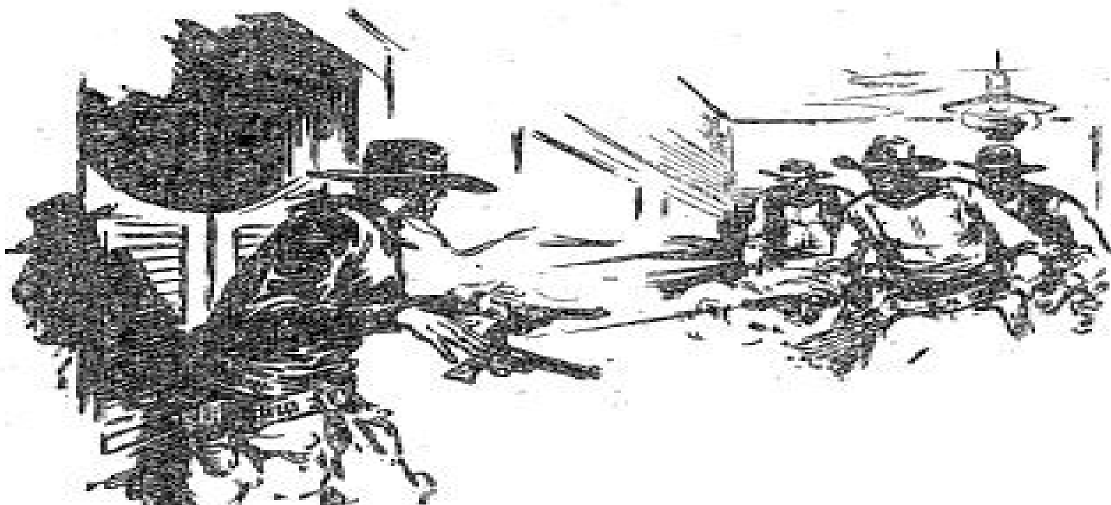
Se făcu tăcere. Aerul în jur părea el însuşi încărcat de electricitate. Pe feţele brutelor adunate acolo, se citea nehotărâre şi furie, dar apărură de-asemenea şi nesiguranţa şi neliniştea deopotrivă.

– Doi!

Cele două silabe ieşiră ca o lovitură de ciocan din gura mea. Nu-mi puteam permite să cedez. Dacă arătam cea mai mică doză de slăbiciune eram pierdut. Individul de jos gemu, se apucă cu mâinile de cap uitându-se apoi la mâinile sale mânjite de sânge.

Următoarele secunde urmau să arate dacă voi fi învingătorul sau cel care va trebui să cedeze.

Un moment cu adevărat decisiv pentru că în orice moment ura putea să escaladeze, iar dispoziţia mulţimii să se schimbe, dezlănţuindu-se aidoma unui vulcan în plină erupţie.

Capitolul VII

– DAŢI-I DRUMUL! se auzi, o voce sonoră, poruncitoare.

Când mi-am întors capul l-am văzut înaintea unei clădiri pe şeriful comitatului, Kent Evans. Ţeava dublă a armei sale era îndreptată în sus, spre cer, dar din toată atitudinea omului legii se degaja o autoritate ameninţătoare care nu putea fi ignorată. Am fost surprins. La intervenţia sa mă aşteptam cel mai puţin, adică nu mă gândisem nici o clipă că aceasta s-ar fi putut întâmpla. Unul dintre indivizii care-l ţineau strâns pe negru, strigă:

– La dracu' şerifule, el a…

– Mi-e totuna! îl întrerupse Evans cu o voce care-mi amintea de spargerea unei bucăţi mari de sticlă. Ia-ţi labele de pe el. Imediat!

Cei doi indivizi îi dădură drumul colonistului negru, care se clătină încolo şi încoace, căzu în genunchi, pentru ca în cele din urmă să se prăbuşească în noroiul uscat.

Mâinile sale cu degetele răşchirate apucară solul, se auzi un geamăt înăbuşit care-i săltă pieptul în sus, de-abia scremut din baza gâtlejului.

– Dispăreţi capete seci ce sunteţi! porunci şeriful. Pe oricine îl voi mai prinde în faţa magazinului după trecerea unui minut îl voi închide până se face el însuşi negru. Timpul se scurge.

Unul dintre indivizii care-l apucase şi-l ţinuse pe Lionel

Lewis, îl ridică pe complicele său care făcuse deja cunoştinţă cu arma mea, pe picioare. Murmurând şi înjurând toţi acei gură cască începuseră să se împrăştie. Chiar şi cei trei bătăuşi se îndepărtară nu fără a arunca din nou câteva ameninţări la adresa mea şi jigniri la adresa negrului bătut crunt. Am mers înspre Lewis şi i-am spus:

– Ridică-te!

Şi i-am întins mâna adăugând:

– O să te ajut.

În cele din urmă colonistul se ridică clătinându-se pe picioare în faţa mea, cu o faţă plină de umflături, vânătăi şi mici răni sângerânde pe faţă. Nu spusese încă nimic dar un vălmăşag de sentimente puteam citi cu claritate în ochii lui. Doar cu preţul unei mari sforţări reuşi să se menţină pe verticală şi să nu facă din nou cunoştinţă cu solul. Şeriful se apropiase între timp de noi.

– Ce s-a întâmplat Lewis? De ce s-au apucat să te maltrateze în halul ăsta indivizii aceia?

– Ei… ei m-am numit cioroi murdar cerându-mi să plec în Africa, unde cei de teapa mea mai trăiesc încă în copaci, şi-şi caută păduchii unii altora în blană.

– Şi apoi?

– Le-am spus să-i ia dracu’ şi să mă lase în pace.

– Asta a fost totul?

– Da, şerifule.

Evans îşi strânse buzele aşa de tare încât gura sa părea acum să devină o linie subţire şi lipsită de sânge pe chipul său. După asta întrebă:

– Ai reuşit să cumperi în magazin, mărfurile de care aveai nevoie?

– Da.

– Atunci poţi părăsi oraşul.

Fără a mai adăuga un singur cuvânt Lionel Lewis păşi cu paşi nesiguri înspre căruţa sa. Trebui să se opintească de două ori pentru a se căţăra pe capră. Luă biciul lăsându-l să alunece pe spinarea bidiviului înhămat la tractare. Animalul o luă din loc de îndată, căruţa scârţâi urnindu-se, şi îndepărtându-se de acolo. Privirea mea o întâlni pe acea a şerifului:

– Mulţumesc! i-am spus eu, simplu.

– Nu face nimic. M-am temut de la bun început de aşa ceva de aceea i-am spus lui Lewis că după ce-şi rezolvă treaba să dispară cât mai repede şi pe cel mai scurt drum. Eu trebuie să păstrez aici în Clarendon ordinea şi liniştea. Unul ca Lewis aduce după el nemulţumirea. De-aceea aş prefera să stea cât mai departe de oraş.

– Este vorba numai de linişte şi ordine în oraş? am întrebat eu sceptic.

Un rânjet dur i se întipări pe faţă.

– Ştiu ce vrei să spui marshall. Ei bine nu fac nici un secret din a-ţi spune că nici mie nu-mi plac negri. Îi plasez pe aceeaşi treaptă cu Pieile Roşii care-şi revendică mereu drepturi, care…

– Bine, asta este concepţia dumitale şerifule! l-am întrerupt eu brusc. Eu am o cu totul alta.

M-am uitat după căruţa care se deplasa cu roţile scârţâind pe Main Street.

Kent Evans îmi aruncă o privire scrutătoare, se întoarse brusc pe călcâie şi se îndepărtă apoi cu paşi mari. Nu m-am putut desluşi în ceea ce îl priveşte.

Îl ajutase pe Lionel Lewis numai pentru faptul că mă aflam eu în oraş? Voia doar prin atitudinea sa hotărâtă doar să-mi arunce praf în ochi? Nu reuşeam să-l descifrez în nici un fel pe omul ăsta. Cu toate astea un lucru era cert. În nici un caz acest om nu era prietenul meu.

M-am reîntors la hotel, am aşteptat să vină seara, am luat cina în *saloon*, după care m-am deplasat la grajdul pentru închiriat animale. Lester Ballard nu era prezent astfel încât fără ajutorul acestuia mi-am scos calul din boxă l-am înşeuat şi am ieşit în curte. Am părăsit oraşul pe o uliţă îngustă, care ducea printre şoproane, grajduri şi magazii până la periferie de unde am luat direcţia înspre răsărit. După ce Clarendon rămăsese mult în urma mea, mi-am îmboldit calul la galop şi am schimbat puţin direcţia înspre nord-est.

După o oră am ajuns la Salt Fork Red River călărind de-a lungul albiei fluviului către ferma lui Lionel Lewis. Se apropia miezul nopţii. Sărăcăcioasele colibe ale fermei zăceau scăldate în întuneric, înconjurate de scâncetul vântului nocturn, de foşnetul frunzelor tufişurilor de pe malul fluviului. Întunericul adânc părea că prevesteşte ceva diabolic. Mi-am

dus calul în apropierea unei grupe de tufişuri la o depărtare de vreo 150 de yarzi de perimetrul fermei, am legat calul de un arbust trainic, apoi mi-am înşfăcat Winchesterul. Ce aşteptam nici eu nu ştiam prea bine.

Simţeam pe undeva ascunsă în sufletul meu senzaţia că în această noapte se juca soarta colonistului negru şi a familiei sale.

Duşmănia făţişă care domnea în oraş cu privire la coloniştii negri, mă făcu să intru la bănuieli şi speram că măcar acum să pot face un pas decisiv pentru a dezlega enigma acestor atacuri ucigaşe. Câteodată norii lăsau liber câte-un petec de cer lăsând lumina argintie a stelelor să penetreze pe acoperişurile clădirilor până când norii hrăpăreţi îşi întindeau din nou mantia învăluitoare pogorând asupra a toţi şi toate, cea mai desăvârşită beznă.

Pândeam la marginea grupei de tufişuri, impunându-mi răbdare. Ferma părea cufundată în linişte şi pace. Totuşi nu puteam să nu mă întreb dacă Lionel Lewis şi familia sa dormea cu-adevărat sau de frică pentru evenimentul de ieri, rău prevestitor, n-au putut să închidă nici un ochi până la această oră. Nu mi-am dat seama cât timp trecuse, când am auzit un tropăit uşor de copite, venind din zona tufişurilor. Acestea le-am perceput ca un semnal de piază rea şi distrugere. M-am trezit instantaneu, cu nervii încordaţi să-mi plesnească. Mâinile mele se cramponară instinctiv pe patul carabinei mele.

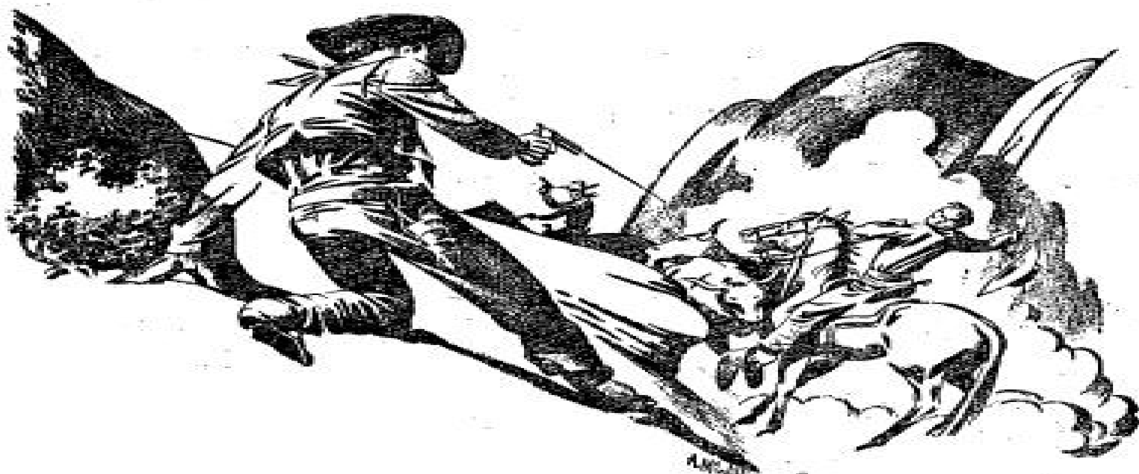
Tropăitul de copite se accentua creându-mi senzaţia că o hoardă întreagă se furişa înspre fermă, formată din indivizi învăluiţi în mantia protectoare a întunericului.

Deodată siluetele indivizilor au început să se distingă cu tot întunericul care continua să îmbrăţişeze valea. Am putut vedea cum siluetele călăreţilor purtau pelerine şi glugi albe. Unitatea acestora se opri deodată, timp de câteva secunde nu se auzi decât tropăitul copitelor, şi clinchetul metalic al zăbalelor trase.

În cele din urmă grupul de mascaţi al cărui contur obscur îl vizualizasem formă o linie după care urmă un ordin precis. Lanţul acesta viu de oameni şi cai o porni înspre fermă. Au răsunat împuşcături, caii au prins să necheze, în momentul când coapsele lor au simţit pintenii împungând cu brutalitate.

Părea să se fi dezlănţuit dintr-odată, infernul. M-am ridicat în picioare şi am început să trag ca pe poligon. Unul sau altul dintre atacatori căzură de pe cal venind de-a berbeleacul. De asemenea şi câteva animale se prăbuşiră la pământ când dinspre fermă răsunară alte împuşcături. Mascaţii îşi întoarseră caii, trăgând orbeşte, detunăturile amestecându-se cu urletele de durere, urmate de răpăitul copitelor şi nechezatul patrupedelor apucate de panică.

În cele din urmă, zgomotele încetară. Mascaţii care nu s-au gândit o clipă că vor fi întâmpinaţi astfel, au rupt-o la fugă înghiţiţi de întuneric. Doar mirosul de praf de puşcă mai persista în aer. Unul dintre atacatori se ridică în picioare şi o luă la fugă în direcţia unde dispăruseră ceilalţi. În sfârşit s-a făcut linişte, doar un horcăit tânguitor se mai făcu auzit.

Capitolul VIII

– LEWIS, MĂ AUZI? am strigat eu.
– Cine este acolo?
– U.S. Deputy Marshall, Bill Logan.
– De unde ai apărut aşa dintr-odată, marshall? întrebă Lewis fără să-i vină să creadă.
– Am bănuit aşa ceva Lewis şi de-aceea am plecat după cină încoace. Bănuielile mele s-au adeverit. Poţi să ieşi afară, indivizii ăia au plecat. Ia şi o lanternă. Aici zac câţiva răniţi.

Am păşit încet înspre fermă şi aproape m-am împiedicat de o siluetă mascată prăbuşită la pământ. O uşă scârţâi, în timp ce o rază de lumină inundă curtea fermei luminând chipul negrului care părăsise casa ieşind în ogradă. L-am examinat pe mascatul de care mă împiedicasem stabilind că acesta era mort. I-am tras gluga de pe cap. După ce m-am ridicat în picioare, am strigat:
– Încoace Lewis.

Colonistul alergă înspre mine. Lanterna lumină ici colo până ce raza de lumină căzu pe faţa mortului. Nu-l mai văzusem în viaţa mea pe acest om. Avea undeva între 40 şi 50 de ani şi purta barbă.
– Îl cunoşti? l-am întrebat eu pe Lewis. Acesta privi cu luare aminte faţa palidă îngheţată de umbra morţii, păru să-şi răscolească amintirile dar sfârşi prin a spune:
– Nu. Nu este din regiune.

Încă 4 oameni mai zăceau răspândiţi împrejur, în afară de 3 cai morţi.

Doi dintre mascaţi mai trăiau încă, dar erau atât de grav răniţi încât ar fi fost o minune dacă mai apucau dimineaţa. I-am dus în casă iar soţia colonistului ne-a ajutat cât a putut să le acordăm îngrijirile care se impuneau. În cele din urmă Lewis înhămă calul la căruţă, am încărcat morţii în ele, de asemenea răniţii şi ne-am îndreptat înspre oraş. În timp ce se mijea de ziuă eram deja în Clarendon.

Unul dintre cei doi răniţi n-a mai suportat rigorile drumului. Oraşul se redeştepta la viaţă. Din ce în ce mai mulţi oameni se adunară pe stradă. Pasămite se răspândise deja zvonul că veneam cu patru morţi pe care-i aduceam în faţa biroului şerifului Kent Evans. În cele din urmă apăru şi şeriful, care părea destul de adormit. Când le-am luat morţilor glugile de pe cap, i-am oferit şerifului prilejul să le studieze chipurile.

— Ce fel de oameni sunt aceştia? mă întrebă şeriful ridicându-şi privirea înspre mine.

— Aparţin bandiţilor care au atacat fermele lui McCoy, Irby şi Douglas. În noaptea trecută l-au atacat pe Lewis. Sunt locuitori ai oraşului, Clarendon?

— Nu. Nu l-am văzut pe nici unul dintre ei în oraş. Pe de altă parte nici nu aparţin ranchului Green Belt, ai cărui cowboy vin cu regularitate în oraş. Poartă vestminte asemănătoare Ku Klux Klanului. De unde au venit?

— Unul dintre aceştia a supravieţuit drumului. Acum este în custodia medicului. Să-l întrebăm.

Şeriful îl trimise pe Lewis să ducă cadavrele la gropar. Mi-am dezlegat calul de la osia căruţei şi l-am legat de bara de la oficiul şerifului. Alături de şerif, am păşit împreună până la casa doctorului. Acesta ne conduse în camera în care zăcea rănitul. Mai înainte de asta ne mărturisise că omul primise glontele în partea dreaptă a pieptului îl extrăsese şi acum rănitul era chiar conştient. Acum zăcea cu ochii deschişi în pat, cu privirea aţintită înspre plafon, cu gura pe jumătate deschisă.

— Oh, la dracu'! izbucni doctorul surprins. Vă miroase ceva gentleman? Miros de migdale amare. Acesta este mirosul specific de cianură de potasiu.

Dintr-un pas am fost lângă om şi l-am scuturat. Capul i se

rostogoli încolo şi încoace, în timp ce ochii stinşi continuau să privească în gol. Am simţit o mare apăsare. Omul se otrăvise numai pentru a-mi lua şansa de-a afla despre activitatea clanului în regiune şi motivele acestuia. Era de parcă aş fi fost lovit în moalele capului.

– Ei, şi acum? mă întrebă şeriful de îndată ce am ieşit în aer liber şi am putut răsufla cât de cât.

Am ridicat din umeri.

– Nu ştiu ce să zic. Mascaţii au dispărut fără urmă, morţii nu sunt cunoscuţi aici în regiune. Arată de parcă această bandă nu e de prin partea locului şi îşi aleg victimele la întâmplare. Nu mai are rost de-a mai zăbovi pe-aci pândindu-i să mai apară din nou, pentru a-l lichida şi pe Lewis.

– Asta înseamnă că eşti gata să te reîntorci la Amarillo, marshall?

– Da. Nu ne rămâne altceva de făcut decât de a pune această bandă în urmărire generală. Nu ştim însă dacă-şi vor mai pune glugile şi mantiile albe semn că nu vor acorda milă şi cruţare. Sunt de părere că acest clan ne va da încă multe bătăi de cap aici în Panhandle. Peste tot la marginile râurilor şi fluviilor vor încerca negrii să-şi întemeieze ferme şi să viseze la o nouă existenţă.

– Şi eu sunt de părere că vom mai auzi de isprăvile acestui clan, căzu şeriful de acord cu mine. Fireşte că în felul ăsta vor mai exista din nou ferme arse şi ciori... vreau să spun negri, vor fi omorâţi. Mă tem că acest clan va lua-o mereu înainte şerifilor federali trimişi de judecătorul districtului.

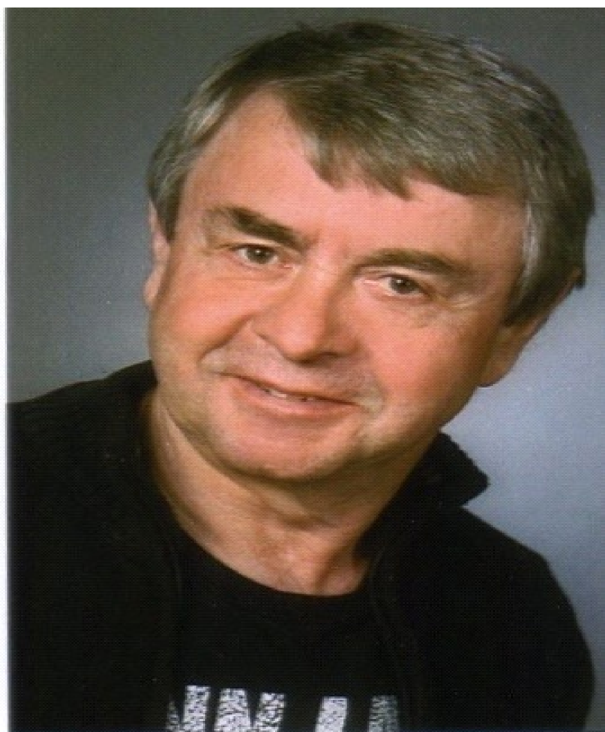
Suna ca o profeţie întunecată, dar avea dreptate. Cu această amărăciune pe conştiinţă, m-am reîntors călare în Amarillo.

Aveam toate motivele să fiu nemulţumit.

Deşi i-am împiedicat pe ucigaşi să-i vină de hac lui Lionel Lewis, asta nu era decât una dintre bătăliile câştigate. Războiul însă continua, iar noi şerifii federali eram chemaţi măcar să limităm dacă nu puteam stârpi acest nou flagel, care bântuia ţara după conflagraţia de patru ani care măcinase statele uniunii americane.

TEXAS
Oklahoma
Arkansas
New Mexico
Louisiana
MEXICO
Gulf of Mexico
Lipscomb
Canadian
Dumas
Lake Meredith NRA
Pampa
Amarillo
Panhandle-Plains Historical Museum
Canyon
Farwell
Plainview
Childress
Vernon
Wichita Falls
Lubbock
Benjamin
Paris
McKinney
Southfork Ranch
Aspermont
Graham
Haskell
Bass Performance Hall
Arlington
Rockwall
Quitman
Linden
Brownfield
Lamesa
Snyder
Abilene
Breckenridge
Fort Worth
Dallas
Marshall
Colorado City
Eastland
Mark Holtz Lake
Dallas World Aquarium
Athens
Tyler
Midland
Big Spring
Hillsboro
Henderson
El Paso
Guadalupe Mountains NP
Kermit
Odessa
Coleman
Chamizal N MEM
Monahans
San Angelo
Brownwood
Goldthwaite
Waco
Nacogdoches
Sierra Blanca
Pecos
Lufkin
Van Horn
Fort Stockton
Eldorado
Brady
Killeen
Temple
Jasper
Fort Davis NHS
College Station
Woodville
Ozona
Junction
Texas State Capitol
Marfa
Alpine
Sonora
Lyndon B. Johnson NHP
Austin
Taylor
Big Thicket N Pres.
Conroe
Sanderson
Rocksprings
Kerrville
Minute Maid Park
Beaumont
Lockhart
Houston
Amistad NRA
Space Center Houston
Big Bend National Park
Hondo
San Antonio
Columbus
Houston Zoo
Del Rio
Uvalde
Floresville
Galveston
Cathedral of San Fernando
Cuero
Angleton
Eagle Pass
Port Lavaca
Tilden
Beeville
Cotulla
Alice
Corpus Christi
Laredo
Kingsville
Padre Island National Seashore
McAllen
Brownsville
Palo Alto Battlefield NHP
LEGEND
International Boundary
State Boundary
County Boundary
Interstate Highway
US Federal
Rail Line
River
Waterbody
Vegetation
National Park Service Unit
State Capital
Airport
Major City
Other City
Major Attraction
0 100 Km
0 50 Miles
Copyright © 2015 www.mapsofworld.com
(Updated on 3rd August, 2015)

PETE HACKETT

PETE HACKETT, este numai unul dintre numeroasele pseudonime ale scriitorului german **PETER HABERL**, născut la 2 septembrie 1949 în Weiden. Alte pseudonime ale aceluiaşi autor: John Montana, Everett Jones, Peter Harris, Ken Harris, William Scott, Luis Lavayette, William T. Connor, John Custer, Jerry Cotton, Jack Slade şi Steve Salomo.

A început să scrie westernuri în 1974, publicându-şi prima povestire la editura Marken. De atunci peste 300 de romane western, dintre care 114, pentru seria *Texas Marshall*. A mai scris peste 200 de romane poliţiste, printre care 101, *Jerry Cotton*, şi 42, *Jerry Cotton de buzunar*, din cele peste 3500 de Heften şi Taschenbücher, scrise sub acest generic.

Sub pseudonimul Pete Hackett a scris seria western: *Der Kopfgeldjäger,* adică *Vânătorul de recompense*, precum şi seria *FBI – SPECIAL AGENT, OWEN BURKE.* Mai jos prezentăm câteva din copertele romanelor semnate de acest prolific şi talentat autor.

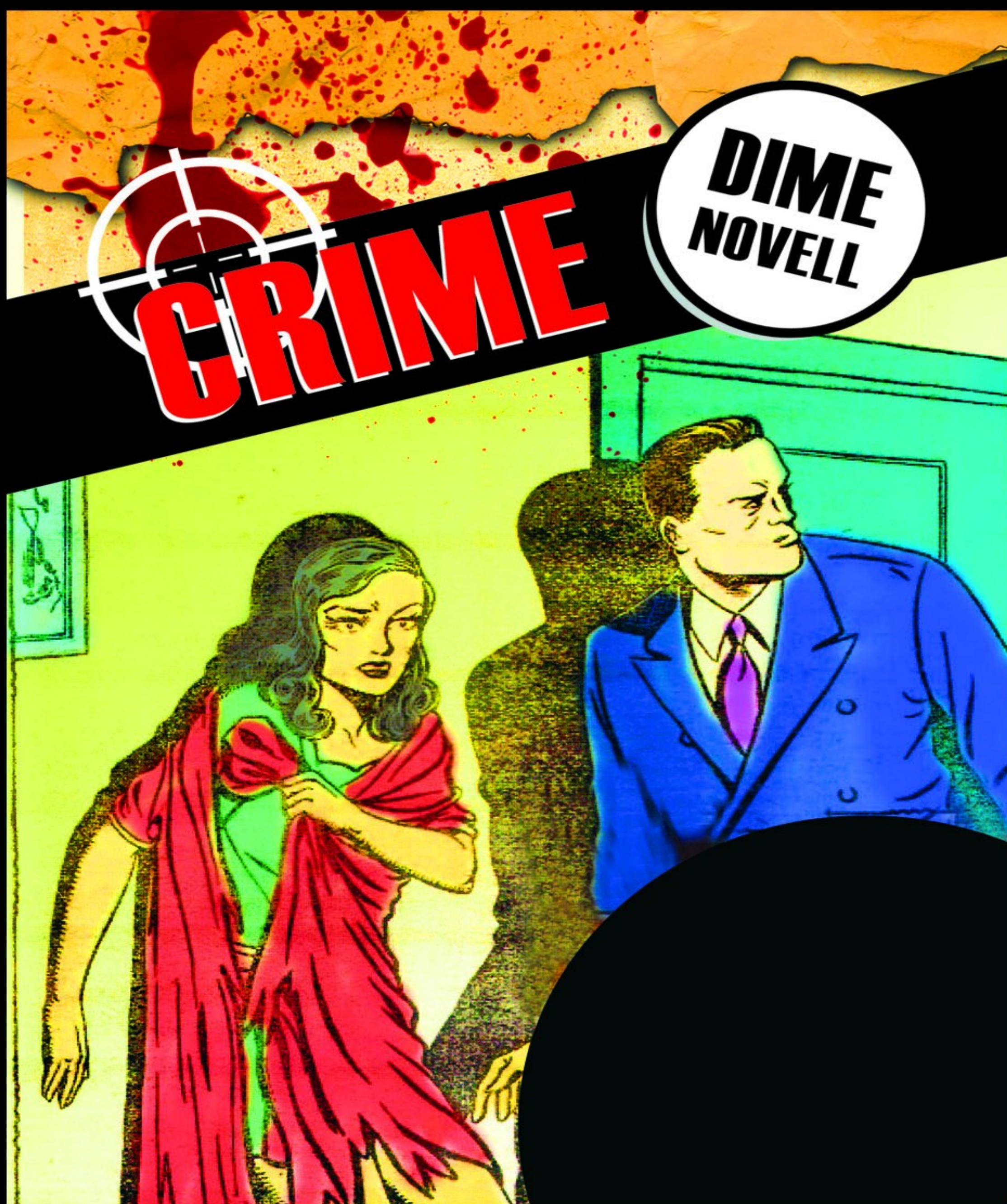

PETE HACKETT
RAUE SATTELGEFÄHRTEN
9 WESTERN ROMANE
CASSIOPEIAPRESS & Edition Bärenklau
PETE HACKETT
RAUE WEGE
9 WESTERN ROMANE
CASSIOPEIAPRESS & EDITION BÄRENKLAU
CASSIOPEIAPRESS
PETE HACKETT
RAUER TRAIL
9 WESTERN ROMANE
EDITION BÄRENKLAU
Alfred Bekker, Pete Hackett, Thomas West
Schnelle Colts #5
Vier Western
TOP-WESTERN
L.S. RANGER
Sei hart, Jim!
405
TOP-WESTERN EXPRESS
HEISSER SAND
LARRY LASH
530
TOP-WESTERN
G.F. UNGER
BIG TRAIL-BIG MAN
710

CUPRINS

DIN SERIILE

DIME NOVELL

ÎN CURÂND - NOI AVENTURI

25

ENIGMĂ ÎN PLOAIE

de ROBERT LESLIE BELLEM